

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłať,  
Strowja će  
Swóihny statok  
A twój swjatok  
Zradny je.

Za staw sprócný  
Napoj mócný  
Lubosé ma;  
Bóh pak swěrný  
Přez spar měrný  
Čerstwosé da.



Njech ty spěwaš,  
Swěrnje džěłaš  
Wšedne dny;  
Džeń pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpočń ty.

Z njebjes mana  
Njech ói khmana  
Ziwnosé je;  
Ziwa woda,  
Kiž Bóh poda,  
Wokřew će. F.

## • Sserbske njedželske lopjeno. •

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihcizšczerńi w Budyschinje a płaczi šchtwortlětnje 1,50 hr. s portom.

### 16. njedžela po šwj. Trojizy.

„Čińcže, so bñšcže sbóžni byli s bojosću a se rženjom!“

Šnajesć drje tuto šlowo. Šsnadž bu czi pschi konfirma-  
ziji šobu na pucž date. Šda šo czi, jako by to bylo šlowo sta-  
reho šakonja, a tola je to wobšbožaze šlowo noweho šakonja,  
Šaj, našch cžař, runje kařiz je, předuje czi tuto šlowo kóždy  
džeń s nowa!

Bojosć a rženje šapschija czi cžělo, dušchu šwědomnje, hdyž  
dženša s woczinjenymaj wóczłomaj hladašch do cžařa, do luda  
nuta. Šchtož wšchudžom wuhladašch, to je to kař s njewidomnej  
wohnjowej ruku na wšchěm šapřšane šlowo: „Ša šym cžł a  
wñ — šcže njechali!“ Nicžo dale hacž jenož šcžěłtwi teho wšcheho  
je wšcho to, šchtož naš nětkle tyschi, šchtož s bojosću a se rženjom  
na naš šo wala. Šaj, ale ma to wšchitko šchto s našchaj sbóž-  
nosću cžiničž?

Šaj a ně! Ně tehodla, dofelž žaneho cžłowjeka sbóžnosć  
njewotwiřuje wot šwonkownych wobštejnosćow, njech tute nje-  
nujemy po cžłowštu nětk šbožowne abo nješbožowne, runje tak  
je, šo šu šwonkne nješbožowne wobštejnosće bóle pschihódnishe,  
šo cžłowjek šwoju sbóžnosć pyta hacž šbožowne. Š tuteho  
šhonjenja praji tola biblija: „Wolaž šo ke nni w cžařu teje  
nush!“ Ale šnadž prajisć: „Našch cžař je tola tak nješbožowny,  
šo to šforo bóle bñcž njemóže, ale sbóžnosćpytarjow njenama-  
fašch wjele!“ Šdyž tak prajisć, dñrbju šo tebe najpřjódžy pra-  
šchecž: „A ty, šy ty nješ nimi?“ Šdyž šwěrnje ša wotmořtwu  
na tole praschjenje pytašch, namafašch tež wěšcže wotmořtwy a  
rořšajšjenje k twojemu pschispmnjenju wo našchim cžařu.  
Šara husto reka pak tuto: „Dofelž šo nam hišcže psche derje  
wjedže, njepytamy šwoju sbóžnosć!“

Runje tuto špóšnacže, špóšnate w tutym našchim, hižo tola  
tak šrudnym cžařu, dñrbi nam jene wóššishe: „Čińcže, cžiničže!“  
pschiwolačž. „Čińcže, cžiničže, šo bñšcže sbóžni byli, šo nje-  
pschihódnje to khostanje — abo, šo to njebylo psche pořdže, psche  
pořdže, přjedy hacž šo dohladašch!“

Šlej, tu mašch hižo k temu „ně“ to „haj“ na to přjedatwšche  
praschjenje, hacž maja šwonkne nješbožowne wobštejnosće na-  
šcheho kraja šchto s našchaj sbóžnosću cžiničž. Wone šu kho-  
stanje. Š khostanja ma pschihódnje špóšnacže, se špóšnacža polěp-  
šchjenje. Tak šu nješbožowne cžařy powucžjenja a pschiwolaja  
kóždemu: „Čińcže, šo bñšcže sbóžni byli s bojosću a se  
rženjom!“

Njepraj: „Šo jenož mi płaczi, dofelž žyřemu ludej płaczi;  
njech šo lud stara, šo to lěpje budže, šchto to nje stara?“ Šy,  
runje ty mašch šo staracž! Njebudže tola ženje „žyřy“ lud šo  
staracž, hdyž ty, runje ty šobu pódla nješy! —

A niz jeno to! Šraj, njeje tebe w twojim mjenje abo  
bóle dořhim žiwjenju ženje nicžo potřechiło, šchtož by bojosć  
a rženje šbudžowalo, šchtož by czi pschiwolało: „Čińcže, šo  
bñšcže sbóžni byli s bojosću a se rženjom!“? Njeje-li, hlej,  
šy šchol abo cžerik kař šlepy a hluchi psches žiwjenje. Dofčž,  
wjele, jara wjele trařchazeho tola je pschi pucžu kóžděho, mlodeho  
kaž stareho. Šaža tam wokolo cžěmne nóžne mořy, kotřez wlařu  
šwoje šñcže a tym, kotřychž popadnu, nafaža a štaža cžělo,  
dušchu — a rubja sbóžnosć. Šsu to mořy cžěla a křwě a šwěta,  
kaž njepóžcžiwosć, njecžisťosć, njehañbicžiwosć. Šdy lědy bñ-  
chu tute mořy cžěmnosće a šmjercže tak křoble a njehañbicžiwě,  
kaž nětkle, šwaža šo šamo pschi šwětkym dnju na šwětko. Šdy  
lědy popadžeřu šebi telko cžłowjekow do šñcžow, telkož nětkle,

mlodnych a starych, mužstich a žónstich, ženjenych a nježenjenych. To dyrbi tola bojoseč a rženje naš jimacž! Zaka tola tač ně-  
kotra druha cžemna mōz w nozŷ na naš. Čžert paduchow paže  
šwoje stadla paduchow, borany kač wozŷy kač jehnjata a pyta,  
šo by stadlo podwojil. A jemu šo to schlachcži w nozŷy a wo dnjo,  
hdyž tola nan, macž njehańbicžiwje džęczo wucža, kač najlěpje  
pšhestupi 7. kasnju a tač wulku kasnju bójskeje a cžłowstkeje lu-  
bosčeje a — tač šhubi šwoju sbōžnosč. Tač wodnjo a w nozŷy  
mordaršte mozŷ wokolo tebeje a — smutštach w tebi. Šlōž krowě,  
žadosč cžěla wabi a woła a ty pošluchasč a cžinišč jim k woli,  
šebi šamemu k šmjercži, jeli šo šo njesčžinišč cžinječ našcheho  
šłowa: „Čžinčje, šo byščeže sbōžni byli, š bojosčžu a se rženjom!“  
To cži ničzo njepomha, šo prajišč: „Tōn lud, tōn kraj dyrbi tu  
škutkowacž a šo pšcheměnicž a polěpšchowacž!“ Šlaj, w tutym  
wšchēm bē tola ty tōn, kiž je wobdatŷ wot hrosnych, žalošnych  
mōžnikow, kotšič dyrbja bojoseč a rženje sbudžowacž!

A něščto hiščeže! Šsy stal pšchi rowach, šnadž runje nje-  
dawno pšchi rowje džęcža, mlodženja, mlodeje holzŷy, šnadž pšchi  
rowach nahle semrětnch. Čžehodla šy tam ty to runje stal?  
Še drje cže tam twoja pšchišluchnosč, twoje šobuženje do-  
wjedlo. Tola niz jeno tole! Bōh šnješ položi pucž twojeho  
žiwjenja tam nimo a to tohodla, šo by bojoseč a rženje na tebeje  
pšchischlo tam pšchi rowje. Row cži tola pšchiwola: „Dženša  
žiwŷ, jutše morowŷ, dženska tebi, jutše mi!“ Šjersčez buchoze  
na kaščež! Šdyž ja tam! „Čžinčje, cžinčje, šo byščeže sbōžni  
byli š bojosčžu a se rženjom!“

Duž, hdyž štejšch, ryj šam row, row hluboki a džerž po-  
thowanje, haj šahrjebanje. Šmjetaj do hlubiny nuts rječasŷy  
a puta, kotrež cže šwētej, hrēhej putachu, šestorkaj nuts wšchē  
cžemne mozŷ šwēta a krowě, kotrež cže ponižowachu ša njewołnifa,  
wotrocžka, haj cžihit šameho šo tam nuts a dele, kač to Luther  
chže, prajizŷ w katechizmje: „šo by tōn starŷ Šadam šo po-  
tepil a wumrěl!“ Tajše šahrjebanje budže drje šo tež štač  
š bojosčžu a se rženjom, mjenuizŷy pšched tač mjenowanym  
„dobrymi“ pšchecželemi, pšched šwētom a jeho šmēchom. Duž  
wostań pšchi šwojim cžinjenju w bojoseči a rženju dla šwojeje  
sbōžnosčeje, doniž nješchemwiny hrēch a šmēch, haj, njech cže  
ženje nješchemwiny bojoseč a rženje tehodla, dofelž tač dolho  
hacž tu na tym šwēče, tōn šwēt cži šyčeje wlecže.

Pšchi tajkim rowje cžemnych mozow stanje šo na tebi po-  
tom jutrenŷ džiw, jeliso š wutrobu želo šylšŷy ronišč, niz teho  
dla, šo wšcho to pohrjebacž dyrbišch, ale teho dla, šo wšcho to tač  
dolho žiwje byčž mōžesche na tebi, we tebi, pšchi tebi. Tam sta-  
wasč, hdyž š wutrobu modlitwu špēwasč k nowemu žiwjenju  
w žiwěj wērje š Bohom. Tehdy bywa potom wjetšcha hacž bo-  
josčž a rženje ta lubosčž, kotraž lubuje Boha šnješa wšche  
wšcheho a teho bližšcheho jako šameho, kotraž tehodla šylnišcha  
je hacž šwēt a hrēch a wšcho to cžemne, tehodla šylnišcha, do-  
felž š Bohom je a dže a š Bohom Wōtzom rēcži w modlitwje a  
wōn ju šlyšči! Tač potom na tebi bywa wērne to šłowo:  
„Budžče pač cžinjerjo teho šłowa a niz jeno pošlucharjo, š ko-  
trymž Wy šo šami šjebacže!“ Šamječ.

## Še šchescžanstwo ta jena wērna wucžba?

Šchōž chže šprawny pšchecžiwnik šchescžanstwa byčž, ma  
rosdžēlecž a rosdžēla tež mjes tym, šchōž na šwēče nětkle  
pošajuje. Šedyn š najwjetšchich nješchecželow šchescžanstwa,  
Friedrich Nietzšche, je prajil: „Rōždy ma šwōj „dobry džer“,  
hdyž to, šchōž w nim to wšche, namača. Wērna prawdosčž  
šebi žada, šo kōždeho po tutych jeho „dobrych wobštejnoscžach“  
šudžišč a niz po jeho wšchēdnich dnjach, hdyž njeje šwobodny

ale wotrocžl.“ Nietzšcha šam šo po tym mēl a runje tač nje-  
džerža šo tuteho jenicžŷy praweho pucža najwjazŷy tych pšche-  
cžiwnikow, kotšič pšchecžiwno šchescžanstwu wojuja, tač pač  
njejku potom wjazŷy „wojowazŷy“ ale jenož „šwarjazŷy, „wumje-  
towazŷy“.

Dyrbišch šchescžanstwu cžaža wostajicž. Wšy drje licžimŷ  
š minutami, š hodinami, š dnjami, šlawišna šwēta licži š lēt-  
štotetkami a š lētŷŷazami. Nimašch a nješmēšch šo prashčez:  
„Šmy my hiščeže šchescženjo?“ ale mašch a dyrbišch šo  
prashčez: „Šmy my hižo šchescženjo?“ Šomalku a pod  
cžēžemi wuwowa šo to, šchōž šchescžanstwo. Šadžijamy šo a  
wēriny, šo šu tež cžemne wobštejnoscče našcheho cžaža krocžel  
do přēdka na pucžu tuteho wuwowanja. A jemu dopočaže pšchi-  
chod pšches wērne widomne podešdženja to, šchōž nam pšche-  
šwēdcženje, šchōž nam šylna wēra je, mjenuizŷy, šo je šchescžan-  
štwō, nabožina teje lubosčeje, kotraž najhlubšche žedženje cžłow-  
škeje wutrobŷy špokojja, ta jena najwjetšcha nabožina, ta jena  
jenicžka a wšche a pōdla njeje nihdže žana!

Pšches 1900 lēt dolho njebu ničzo namačane, šchōž by  
pšches šchescžanstwo bylo, a njebudže tež dalewon ničzo nama-  
čane. Še šwonkowym to nješchecžasč ale šmutšowym.  
Ša to njech šwēdcži šedyn, kotryž drje pola wšchitšch něščto  
placži, Goethe. Tutōn praji: „Njech duchowne rošwicže po-  
štupuje, njech šo wēdomnosčž, kotraž šo š pšchirodu šabēra, do  
šchēroka a hluboka rošwowa, njech cžłowški duch na wšchēm do-  
bywa kač chže, — šchescžanstwa nadobnosčž a rošwicže, kotrež  
šo šlawja w mozŷy dobrych počinkow, njebudže ženje pšchetreče-  
ne, to mjenuizŷy, kotrež šo nam šlyščeži a šybolu napschecžiwno  
š ewangeliona.“ A tōn, kotrehož do najwjetšchich ducharjekow  
wšchēch cžašow licža, Šmanuel Šant, pišche: „Ewangelion je  
wšchēch wērnosčžow žōrko, kotrež nihdy nješaprahnje, wšchēch  
wērnosčžow, kotrež, hdyž je rošom wšchē šwoje pola wumēril,  
nihdže druhdže njenamačasč!“ —

Š tutym njech je to doščž wo tutym prashčanju: „Še šchescž-  
čanstwo ta jena wērna nabožina?“ Dowucžerpacž nješchecž-  
ny a tež nočžemŷy, jenož prajicž něščto malo k temu, hdyž to  
nětkle tač někotry mēni, šo dyrbi wo tutym prashčanju mudrije  
rēcžecž, a š dobom chžŷchŷy pošiw dacž, kač šo šadžeržecž mašch,  
hdyž š tajkimi šrašŷšch. Tola wšcho tole podarmo, hdyž nimašch  
šam pšchecžiwčženja kroweho w šebi a hdyž nimašch wole a  
šmužitosčeje doščž, šwēdcžicž ša šchescžanstwo, ša to, šchōž twoje  
a twojeje dušche najwjetšche šbože, cžašne a wēčžne! — Tajkich  
je jich, bohūžel, jara wjele! — Nimo a wšche wšcheho teho pač  
wšmi šwoju bibliju a pytaj, ty namačasč a duž dobudžesč a  
duž wobštejšch! (Šōnž.)

## Šdžež ša šlotom ryješch?

Šdžež ša šlotom ryješch, šu podkopki, šlote podkopki. Šchō  
nočžŷy nětkle tajkich mēčž a wo tajkich ryčž? Šlej, chžu cži tajke  
podkopki pošasčž. Njetrebasč hadle daloko jēcž a pucžowacž,  
šo by tam rył! Šč: twoja biblija, to šu tajke podkopki, we  
kotrychž šloto namačasč! A bibliju ty tola mašch, niz wērno?  
Njech je to biblija šarsčheju, njech wozŷyna abo džēdowa, njech  
ju šam pšchi wērowanškim wōltarju došta, wona je, njech stara  
abo nowa to mēštno, hdyž ša šlotom ryčž mōžesč, dyrbišch, do-  
felž tam šloto je!

Šsy ty, lubŷ cžitarijo, luba cžitarka, š hōrnikom pšchi two-  
jej bibliji a ryješch ty, ryješch pšchezo hlubšcho, šo by namačal  
šloto? Šo by tola tebi šwēčžila pšchezo šwēža hōrnika, šo by  
šo tebi šwēčžila šwēža wutrobneho horžeho požadanja ša cžiščym  
šlotom twojeje biblije! Šwo, šo by ty rył! Šsy berje mŷto-  
wanŷ!

Njetschajst i hlomu, hdyž czi tole prajimy wo tutyh podkopy-  
lach! Rospominaj a spomjattuj žebi wjele bóle tšt wérne žady,  
kotrež placža wo tutyh podkopych, wo bibliji:

1. Skoro kóždy ma bibliju!
2. Skoro žadyn njeczita bibliju!
3. Skoro kóždy nahladny cžlowjeť cžitajšche bibliju, šchtož  
sta a sažo sta wuprajenjom wučenzow, bašnikow, wjed-  
nikow dopokaža.

Šchto šbhywa to sa tebe, sa kóždeho? Šchto žadaju žebi  
tute tši wérne žady? Cžitajšče tola wšchitzy, wšchitzy bóle bi-  
bliju! Njeczje bóle a huščišcho a hlubišcho wo tutyh podkopych!  
Próža žo placži, placži se šlotom! !

Cžitajšče nutrnje wo bibliji, cžitajšče wotwojnik wo ruzy!  
Wofnamcže krašne namařanky, podšchmórncže najwážnišche měř-  
na! Njewořtajšče ničžo ležo, njeczjšče ničžo na boť! Šórnit  
to se šlotom wo semřškich podkopych tež njeczini!

Šak kaž pšhecžel pšhecželej i teho, šchtož je na kamjenjach  
a druhim žebi nahromadžil, to a tamne pokaže, pšhede wšchém  
pať šloto, je-li ma, šak čžu to tež ja cžinicž a tebe šwjeřelicž,  
kaž pšhecžel pšhecžela. Duž mi dowol, šo czi to a tamne po-  
kažu. Čžu cže tež šwjeřelicž. A šchto njeby žo to čžyl wjeře-  
licž, hewal a pšhede wšchém nětkle, hdyž to tajki šrudny, štyřny  
čžaš. — Wjeřela drje tu tež wjele, ale kajšeho, kajšeho! A niz  
jeno, šo byh cže šwjeřelil, czi to a tamne pokažu, ně, šo by ty  
šam šchol a ryl a ryl!

Duž hlej, tu žu 8 kručow i tutyh podkopych, — 8 šlo-  
wow i biblije.

1. Jerem. 9, 20. Wérne, traschaze to wopiřanje žalost-  
neje gripy, pod kotrež 1918 Němřka cžerpješche, šhubimřšchi  
telko žiwnyh pšhes žmjercž.

2. Jerem. 8, 15 a 14, 19. Šchto Němřka řacžuwajšche,  
— jašo žo po škóncženju wóžny tať šhebana wohlada, tam nama-  
řař.

3. Jes. 3, 17—24. Cžitajš tu, šchtož wo modže placži.  
Moda rořbroja pjenješ, cžini hordnyh, wabi njepózcžiwosčž, je  
njehařbita.

4. Jes. 30, 29. Krašne šloto, kotrež tebe wo kóždym  
čžašu dopomina na tamnu hodownu nóž, wo kotrež wuřnawajš:  
„Cžiča nóž, řwjata nóž!“

5. Jes. 32, 8. Wóžwodca Württembergřki řetka řař daloko  
a šchérořo řnateho řararja Šlatticha a woprašča žo jeho: „Ma  
cžo myřli wón žebi nětkle?“ Šlattich, kotryž pšhežo prawe  
šloto prajicž wjedžesche, wotmolwi se šlotom Jes. 32, 8, tola  
tať, šo jo pšheměnejo řjekny: „Wjeřchojo „dřrbja“ měčž!“

6. Jes. 54, 2, 3. Carey, kotryž bu se řchewža wuwolany  
předať, předomajšche wo řecže 1792 móžnje wo Jes. 54, 2, 3, žo  
řložujo na dvě řadže: 1. Wocžakaj wulkeho wot Boha! 2. Do-  
řonjej wulke řa Boha! Š tym pšchihotowa řapocžatť řkutkowa-  
nja miřionřtwa njes póhanami.

7. Šach. 14, 7b. Namařa mucžny a řpóžny cžlowjeť dro-  
hotniřšeho demanta hačž tu na kónžu tuteje řchucžki? Njeje  
to řa džeda a wowku najřjeřřšchi dar?

8. Jes. 11. Cžlowjecže našcheho čžaša, kotryž čžaš njeměra  
řwonřneho kaž řmutřšneho, řny tu řaš a řaš. Ty wobohacžřřch  
žo, wofebje, hdyž se 6., 7., 8. řchucžki řherješch bohactwo řa  
bohactwo! —

Slej, tu jenož i řřoch řnihow mařa pořařka, a tola hižo telko  
řa wšchěch řromadže a řa kóždeho jenotliřweho wofebje! Šak  
řhudušřki našch čžaš, našch lud nětkle na woprawdžřřym bohac-  
řtwe! Duž řny a řny, šo by byl bohacty, a ř bohactwou dopom-  
řal našchemu ludu!

## Šyřkej a řtat.

Šakřki kultowy minister je njedawno tež tu naspomnjeny  
wulka wo pohřjebniřšchžach wudať. Pšchistajřimy tehdy hižo,  
řo řo i tutyh wulkařom řažo řař prawo řama, prawo řyřřwřnyh  
wofadow. Tole je řo nam njestym tež pšhes pšchepřtowanje na-  
hladneho juristy abo prawniřa wobřucžilo. Šacž dotal bē tež  
pšhes najwřřšche wuřbudy pšchipóřnate prawo řyřřwřnyh wofa-  
řow, šo tute, bywajo i wobředžerjom pohřjebniřšchžow, wřcho,  
řchtož řo na tutyh řtawajšche, řame řjadowachy, wofebje tež,  
hačž řo pšchi pohřjebach tež wot druhich hačž duchownyřch řecže  
džeržachy, tuta řařožna řařada bu i nowa pšhes artitel 138,  
2. džel wuřtawny pšchipóřnata. Šdyž to nětk tať je, je drje řro-  
řymnjene, šo dřrbja wofady řwoje pohřjebniřšchže tež tym  
ř pohřjebej pšchewořtajicž, řotřřž řu drugeho wěřny wuřnacža abo  
řwonřka kóždeho wěřnywuřnacža, to řada žebi řřawne prawo a  
powschřřřowny porjad tehdy, hdyž druhich pohřjebniřšchžow hačž  
řyřřwřnyh wo wofřekju njeje. Tola, šo dřrbja řyřřwřne wofa-  
řy na řwojich pohřjebniřšchžach nětk tež řecže njewěřjazyřch a  
njepřhecželow řyřřwřne pšchřřwřlecž, řa to řaneho řařonřřkeho  
prawa njeje. A hdyž čže řakřki minister kulta tola tuto prawo  
se řařonřřřimi podložřkami dopokařacž, pokaže wón, šo řu tute žyle  
njedokahaze a šo řo tutón žyř jeho wulkař pšhecžiwow wofadam  
jenož řepřera na wolu a namóž ministra a řewejje řtrony. — Tu-  
te rořřtawjenja nahladneho juristy njepřchřnjekju drje ničžo, šchtož  
njebyřimy hižo wjedželi, řu pať tola řara dobre a nuřne tehodla,  
dofelž kóždemu i nowa pořaža, řak wo Šakřkej móž pšhes prawo  
dže, wofebje tehdy, hdyž to pšhecžiwow řyřřwřni a nabořřnje a tež  
tehodla to dobre, šo našche wofady řpóřnaja, šo wřcho, šchtož řo  
wot nich řada, po prawym njeje a řamoža duž žebi tež prawo  
přtacz po pucžu pšhes řud. —

Wo „řwřřřku lařrow ludoweje řyřřwřne“ piřachmy tu ty-  
dženja. Wřes druhim je tam cžřřchžerřřka mařčina wocžřřchžala:  
„mjes woporami a darami jenotliřnyh namařařch řicžby wot  
1 hr. hačž do 100 hr.“ Wofu džat! Lubořčž a wopornřwosčž  
wofadnyřch řa wěž řnjewojewe řyřřwřne je řak wulka, šo řo i 100  
hr. njespořoji; darj po 1000 hr. njekřu řadne, a wřetřche řo tež  
wopřuja. To njech njeje řamjelčžane!

## Wuto.

Řunje rořnořřchuja powřejčž, šo je auto řnjewřbožil. Šřu  
kaž wřóřni řeli, do měřniar pšchi pucžu řařožili a řwřóřřřit.  
Dweju řberachy morweju a jeneho cžezřko řranjeneho. To bē  
kónž wjeřeleje řěřby pšhes řřany řkónčžny džel.

Řónž řěřby pšhes řřwřjenje je huřto dořčž řón řamřny. Wřóř-  
ni řak autom ředu, cžerja to cžlowjekojow pšhes řřwřjenje. Nje-  
móžej dořčřacž, šo wot jeneho wjeřela ř druhemu doředu, wot  
jeneho dořřřka ř druhemu pšchřřřdu. Wocžři hladataj jenož řa tu-  
jene: řenož šo tole dořřijemy, jenož šo tole wohladamy, jenož  
řym řenym wotřřnjenyř kónžom, myřle měřja jenož na tole  
řo řle dořřđemy — wřcho druge njech je řak čže. A to druge  
je řa řajřich řak huřto řa duřcha. Šnjech to njech je řak čže, řak  
přaja a po řym cžřnja. A tohodla njmaja tola, byřnjekž tež hačž  
na najřepje hačž ř wotmyřřlenemu kónžej pšchřřřli, hačž ře kónžej  
pšchřředřřchi řpokořenje, wutrobne wjeřelenje. Ně, njenařny cženi,  
njespořojeni přtaju řa druhim a dailřchi a řonja a cžerja dale,  
řunje řak wřóřnje a řunje řak wudžerajo řa tutyř jenym no-  
wym wotřřnjenyř kónžom njech řutón nětk je něřchto pjenjek-  
ne abo něřchto řa řpokořenje cželnyřch řadocžow, a njech řutón tež  
mjenje abo dale leži i řořa řuneho praweho pucža, kotryž cžlo-  
wjekam wot řwěřdomnja, řařonja, wot Boha řameho je pořařantj.

